

Øvrige Passagerer har nogle enkelte Udvandrere med, kan hertil svares, at § 9 jo heller ikke siger, at der skal anvendes særlige Forholdsregler over for et saadant, men kun at der af Myndighederne kan anvendes saadanne, hvis det f. Eks. paa Grund af Mængden af de medrejsende Udvandrere findes fornødent.

Til § 12.

Til Ændringsforslag 6. Vel indse vi meget godt, at en længere varende fuldstændig Afspærring af Landgrænsen under Nutidens Samfærdselsforhold er en Umulighed, men det forekommer os paa den anden Side, at en kortvarig Afspærring for at give Tid til at iværksætte de Forholdsregler, som efter § 12 ville være at træffe, naar Afgang over Landgrænsen indskrænkes til bestemte Steder, efter Omstændighederne, ligesom i 1892, kan være en ønskelig Foranstaltning, fra hvilken man ikke bør affære sig selv. Den Gang vedvarede den fuldstændige Afspærring i 13 Dage, men for Fremtiden vil der formentlig ikke behøves en saa lang Tid, da man nu er bedre forsynet med de fornødne Apparater, men nogle Dage vil der dog let medgaa, inden baade Personellet og det materielle Apparat kan være paa Pladsen. Naar som i 1892 en voldsom og sig hurtig udviklende Epidemi hersker nær ved vore Grænser, kan det være rigtigt at hindre en Invasion af Folk, der flygte for Sygdommen eller paa Grund af Arbejdsløshed slynke sig andetsteds hen, saalænge som den Forholdsregel, Lovforslaget væsentlig stoler paa som Middelet til at hindre Sygdommens Udbredelse her i Landet, nemlig det efterfølgende Lægetilsyn med dem, der passere Grænsen, ikke kan finde Sted, hvilket det jo ikke kan, saalænge Æftersynet ved Grænsen ikke er etableret. Hvad i øvrigt dette Lægetilsyn angaar, bestemmer selve Lovforslaget ikke nærmere, hvori det skal bestaa, men dets § 13 henviser til, at det skal nærmere ordnes af Justitsministeriet, hvorved vi gaa ud fra, at det i alt Fald i Hoved-

sagen ikke ret vel kan tænkes anderledes ordnet, end i sin Tid skete ved Bekendtgørelse 1ste September 1892.

Til Ændringsforslag 7. Om det end ikke gaar an over for Overenskomsterne at udelukke fra Afgang til Landet alle de Personer, som efter Loven af 15de Maj 1875 skulle være forsynede med Opholdsbog, turde det dog over for disse Overenskomster være tilstedeligt og i og for sig tilraadeligt at forbeholde sig Muligheden af at kunne gøre Indskrænkninger i Agangen til Riget med Hensyn til visse Klasser af Personer, naar Omstændighederne maatte gøre dette ønskelig. At kunne udelukke Udvandrere og andre Personer, som skarevis ankomme til Grænsen, har maasse for vor Landgrænses Vedkommende mindre at betyde, men en betydelig større Vigtighed har det at kunne udelukke Udlændinge, som ikke kunne give nogen fyldestgørende Forklaring om, hvor de agte sig hen, fordi de ville slække om enten for i Virkeligheden at søge Arbejde eller andet Erhverv eller for under Foregivende heraf at betle, thi med Hensyn til disse Personer bliver det umuligt at gennemføre det efterfølgende Æftersyn, hvorpaa Lovforslaget lægger Hovedvægten i Henseende til at beskytte Landet mod Sygdoms Indførelse, da det til Etableringen deraf fordres, at paagældende kan opgive, hvor han agter sig hen.

Til § 15.

Til Ændringsforslag 8. Dette Ændringsforslag, som i sig selv næppe behøver nogen særlig Motivering, er kun en Gentagelse af en Regel, som allerede nu indeholdes i Karantæneloven af 2den Juli 1880 § 13, 2det Stykke.

Til §§ 18, 19 og 26.

De under Nr. 1, 2, 3, 5, 6 og 7 stillede Ændringsforslag maa selvfølgelig, hvis de vedtages, indsættes paa de tilsvarende Steder i det om Best handlende Kapitel III.

I Henshold til foransførte stille vi følgende